

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 24/00

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu predbežne prerokoval podnet Istrochemu, a. s., Nobelova ul. č. 34, Bratislava na začatia konania vo veci porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a vo veci porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 1999 sp. zn. 2 Obdo 7/99 a takto

r o z h o d o l :

Podnet akciovej spoločnosti Istrochem na začatie konania **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Dňa 7. januára 2000 Istrochem, a. s., Nobelova ul. č. 34, Bratislava (ďalej len „navrhovateľ“) podal na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podnet na začatie konania vo veci porušenia jeho práva na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Listinou základných práv a slobôd („ďalej len „listina“) v čl. 46 a nasl. ústavy, resp. v čl. 36 a nasl. listiny

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23 septembra 1999 sp. zn. 2 Obdo 7/99. Ďalej namietal, že týmto rozhodnutím došlo tiež k porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy, resp. čl. 2 ods. 2 listiny.

Konkrétne navrhovateľ namietal, že týmto uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie konanie zastavil bez toho, aby k takémuto rozhodnutiu našiel oporu v platných a účinných ustanoveniach právneho poriadku Slovenskej republiky, keď ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku uvádzané dovolacím súdom v odôvodnení rozhodnutia sú pre tento prípad zjavne neaplikovateľné.

Navrhovateľ výslovne uviedol, že sa nedomáha vyslovenia porušenia ústavných práv rozhodnutiami súdu prvého a druhého stupňa a ich nesprávnym (nezákonným) postupom.

K svojmu podnetu navrhovateľ pripojil všetky s podnetom súvisiace rozhodnutia všeobecných súdov.

II.

Ústavný súd môže začať konanie aj na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv (čl. 130 ods. 3 ústavy). Ustanovenie § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktoré sa týka návrhu na začatie konania, platí aj pre podanie podnetu (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ustanovuje niekoľko podmienok, ktoré musia byť pri predbežnom prerokovaní návrhu splnené na jeho prijatie na ďalšie konanie. Jednou z nich je aj požiadavka, aby návrh nebol zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu na predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Navrhovateľ v podnete na začatie konania pred ústavným súdom napadol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 23. septembra 1999 sp. zn. 2 Obdo 7/99, ktorým bolo zastavené dovolacie konanie začaté na základe dovolania navrhovateľa podaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. 10. 1998 sp. zn. 15 Co 277/98.

Krajský súd týmto uznesením zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo 17. 6. 1998 sp. zn. Rob 1007/98 tak, že navrhovateľovi (v predmetnom konaní v postavení odporcu) uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor vo výške 264 Sk. Krajský súd tak rozhodol o odvolaní navrhovateľa, ktorý napadol rozhodnutie súdu prvého stupňa z dvoch dôvodov. Jednak namietal, že ho vydal orgán, ktorý na to nebol zákonom splnomocnený, v dôsledku čoho takéto konanie odporuje ustanoveniu čl. 2 ods. 2 ústavy, resp. čl. 2 ods. 2 listiny, jednak namietal, že okresný súd vyrubil súdny poplatok v sume 500 Sk, t. j. vo vyššej sume, ako vyplýva zo zákona. Krajský súd opierajúc sa o položku 1 písm. a) a poznámku 7 sadzobníka súdnych poplatkov prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov uvedenú poslednú námietku navrhovateľa uznal za odôvodnenú a znížil výšku súdneho poplatku na sumu, ktorá sa rovná 4 % z 6 600 Sk, t. j. z ceny predmetu podaného odporu.

V dovolaní, ktoré navrhovateľ proti tomuto právoplatnému uzneseniu krajského súdu podal na najvyšší súd, uviedol len jeden dovolací dôvod, a to dôvod uvedený v § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh

na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. Navrhovateľ konkretizoval tento dôvod tak, že vo veci súdneho poplatku za odpor nebol podaný návrh na začatie konania v zmysle § 79 ods. 1 OSP a že nejde o žiadny z prípadov, kedy možno začať konanie aj bez návrhu v zmysle § 81 ods. 1 OSP, teda je dôvodný záver, že tu ide o nedostatok uvedený v ustanovení § 237 písm. e) OSP.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že pred preskúmaním rozhodnutia odvolacieho súdu skúmal najprv, či sú splnené podmienky, za ktorých dovolací súd môže konať. V tejto súvislosti uviedol, že účelom dovolania je preskúmať rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý (§ 242 ods. 1 OSP), a že tomu musí zodpovedať aj obsah a náležitosti dovolania (§ 241 ods. 1 OSP). Po konštatovaní, že napadnutým rozhodnutím krajský súd vyhovel odvolaniu navrhovateľa čo do výšky povinnosti platenia súdneho poplatku, že jeho subjektívne nároky boli uspokojené a že dovolací súd skúma svoju právomoc z úradnej povinnosti, dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre dovolacie konanie. Preto toto konanie s poukazom na § 103, § 104 ods. 1 v spojení s § 243c OSP zastavil. K tomu ešte konštatoval, že právny názor navrhovateľa je v zjavnom rozpore so zákonom, nemá oporu v právnej teórii ani v súdnej praxi, ktorá je tu ustálená.

V súvislosti s týmto uznesením najvyššieho súdu navrhovateľ namietal porušenie viacerých článkov ústavy a listiny. Nakoľko v obsahu čl. 46 ods. 1, resp. čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1, resp. čl. 2 ods. 2 listiny nie sú z hľadiska obsahu predmetného podnetu podstatné významové rozdiely, ústavný súd sa pri jeho posudzovaní obmedzil len na príslušné články ústavy v relevantnom znení.

Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...) (čl. 46 ods. 1 ústavy).

Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že nejde o prvý prípad, kedy navrhovateľ na ústavnom súde namietal v rôznych modifikáciách porušenie práva na

súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodnutiami všeobecných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odpor, ktorý podal v postavení odporcu proti platobnému rozkazu vydanému súdom v občianskom súdnom konaní. Napr. vo veci I. ÚS 18/95 navrhovateľ namietal porušenie tohto článku ústavy v dôsledku porušenia § 212 ods. 1 OSP, ktorého sa mal odvolací súd dopustiť pri rozhodovaní o jeho odvolaniach v 12 veciach, a porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy, pretože všeobecné súdy neakceptovali dôvody ním uplatnené proti sporným uzneseniam o uložení poplatkovej povinnosti za odpor proti platobnému rozkazu a uložil mu povinnosť konať niečo, čo neukladá zákon, resp. povinnosť nebola uložená na základe zákona a v jeho medziach; porušenie rovnakých článkov namietal aj vo veci I. ÚS 50/97, tentoraz v dôsledku toho, že odvolací súd sa v rozhodnutí o odvolaní nezaoberal jeho návrhom týkajúcim sa vyriešenia otázky, či odpor proti platobnému rozkazu je návrhom na konanie súdu, prípadne či je žiadosťou o vykonanie úkonu súdu, ktorý je v Sadzobníku súdnych poplatkov a v ustanovení § 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov označený ako poplatkový úkon; vo veci I. ÚS 54/97 videl porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu v tom, že odvolací súd sa nezaoberal všetkými jeho námietkami uvedenými v odvolaní, najmä aby preskúmal rozhodnutie z toho hľadiska, že podľa zákona sa súdne poplatky vyberajú iba za konanie a úkony súdov, čo odpor proti platobnému rozkazu nie je, ďalej z toho hľadiska, že sa ukladá poplatková povinnosť niekomu, koho zákon neuvádza ako poplatníka. Vo všetkých týchto veciach ústavný súd podnety navrhovateľa po ich prijatí zamietol ako neopodstatnené.

Pokiaľ išlo o námietku navrhovateľa týkajúcu sa porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu, ústavný súd vtedy uviedol, že podstata tohto práva spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú (čl. 46 ústavy v spojitosti s čl. 51 ústavy), a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je

vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Nakoniec zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o podnete poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 11 ústavy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

V podnete, ktorý je predmetom tohto rozhodnutia, navrhovateľ vyčítal najvyššiemu súdu, že svojím rozhodnutím porušil jeho právo na súdnu ochranu a konal v rozpore s požiadavkou uvedenou v čl. 2 ods. 2 ústavy, ak zastavil dovolacie konanie, pretože podľa názoru navrhovateľa k takémuto rozhodnutiu nemal oporu v platných a účinných ustanoveniach právneho poriadku Slovenskej republiky, keď ustanovenia OSP uvádzané dovolacím súdom v odôvodnení rozhodnutia sú pre tento prípad zjavne neaplikovateľné.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ nenapadol porušenie uvedených ústavných práv rozhodnutiami súdu prvého a druhého stupňa, ktoré predchádzali namietanému rozhodnutiu dovolacieho súdu. Teda navrhovateľ netvrdí, že jeho vec nebola vôbec prejednaná všeobecným súdom, ale namieta len jej neprejednanie dovolacím súdom. Inými slovami, navrhovateľ vidí porušenie práva na súdnu ochranu zaručeného ústavou len v porušení jeho práva na dovolací súd.

V dovolaní, ktorým sa navrhovateľ obrátil na dovolací súd, navrhovateľ netvrdil, že odvolací súd jeho vec riadne neprejednal, netvrdil ani, že rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ ide o uloženie povinnosť zaplatiť súdny poplatok v určenej výške, je nesprávne, tak ako to tvrdil v odvolaní v prípade rozhodnutia súdu prvého stupňa. Svoje dovolanie založil na jedinom dôvode, a to na nedostatku návrhu na začatie konania, ktorý podľa názoru navrhovateľa bol podľa zákona potrebný. Tento dôvod však nevznikol až rozhodnutím odvolacieho súdu, pretože ak by bol opodstatnený, zakladal by už vážny nedostatok rozhodnutia súdu prvého stupňa a nepochybne by ním boli postihnuté aj všetky predchádzajúce prípady rozhodnutí, v ktorých všeobecné súdy zaviazali navrhovateľa alebo iného účastníka občianskeho

súdneho konania v procesnom postavení odporcu na povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu vydanému v občianskom súdnom konaní podľa § 172 až 175 OSP vrátane tých prípadov, ktoré boli predmetom predchádzajúcich podnetov navrhovateľa na začatie konania pred ústavným súdom, v ktorých sa navrhovateľ takéhoto nedostatku v konaní pred všeobecnými súdmi nedovolal na spochybnenie ich rozhodnutí o tejto poplatkovej povinnosti. Ústavný súd pripúšťa, že účastníkom konania dlhodobo akceptovaná rozhodovacia súdna prax, prípadne len niektorý jej dôležitý prvok, vo veciach rovnakej povahy sama osebe nemôže byť na prekážku tomu, aby ju tento účastník nemohol kedykoľvek neskôr spochybníť a vyvolať konanie na jej zmenu, ale na druhej strane nemôže prehliadnuť, že takýto postup účastníka opierajúceho sa konštantne o pomoc svojich právnikov obsahuje v sebe prvky, ktoré poukazujú na jeho vlastnú pochybnosť o jednoznačnosti a opodstatnenosti takéhoto konania.

Dovolací súd posúdil dovolanie navrhovateľa ako dovolanie, ktoré nespĺňa podmienky dovolacieho konania, a preto ho zastavil. Navrhovateľ svoju kritiku zameral predovšetkým na dôvody, o ktoré oprel dovolací súd zastavenie dovolacieho konania. Navrhovateľ však v podnete bližšie neuviedol, prečo považuje ustanovenia OSP, na ktoré sa odvolal dovolací súd, za zjavne neaplikovateľné. Jeho tvrdenie o nedostatku opory v právnom poriadku pre zastavenie dovolacieho konania je všeobecné.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné k vyššie uvedenej judikatúre, ktorá je relevantná aj pre danú vec, dodať, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky (mutatis mutandis, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné

za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00). Len výnimočne by otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi mohla byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody.

S poukazom na vyššie uvedené ústavný súd konštatuje, že v danej veci o takýto prípad nejde. K tomu treba dodať, že všeobecný súd, a tým viac to platí, ak ide o najvyšší súd, nemôže porušiť čl. 2 ods. 2 ústavy, ak prípadný nejasný legislatívny text vyloží a uplatní spôsobom, ktorý je v súlade s ústavou. Totiž nejasnosť akéhokoľvek legislatívneho textu možno odstrániť iba výkladom, ktorému sa súdy v prípade konkrétneho sporu o právo nemôžu dosť dobre vyhnúť, pretože každý predložený spor musia v konečnom dôsledku rozhodnúť. Pri jeho výklade však musia rešpektovať požiadavku vyplývajúcu z čl. 152 ods. 4 ústavy.

Okrem toho aj ústavný súd považuje dôvod použitý navrhovateľom za nespôsobilý na pripustenie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo o povinnosti dovolateľa zaplatiť súdny poplatok. Navrhovateľ založil svoje tvrdenie o potrebe podať návrh na začatie konania vo veci rozhodnutia súdu o vyrubení súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu na ustanovení § 79 ods. 1 OSP, ktoré ustanovuje, že občianske súdne konanie sa začína na návrh. Navrhovateľ netvrdil, že občianske súdne konanie, v ktorom mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, sa riadne nezačalo. Netvrdil ani, že nepodal odpor proti platobnému rozkazu, za ktorý mu poplatok bol uložený. Dovoľával sa použitie tohto ustanovenia výlučne v súvislosti s činnosťou súdu vo veciach poplatkov. Avšak činnosť súdov vo veciach súdnych poplatkov treba odlišovať od občianskeho súdneho konania, ktorému je určené uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku. Ak súdy rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, rozhodujú ako samostatný orgán oprávnený vykonať poplatkový úkon a pre konanie v týchto prípadoch iba primerane súčasne použijú Občiansky súdny poriadok i predpisy o konaní vo veciach daní a poplatkov (§ 14 zákona o súdnych poplatkoch). Súd v týchto prípadoch priamo

aplikuje Občiansky súdny poriadok iba v ojedinelých prípadoch, napr. pri rozhodovaní podľa § 138 o oslobodení od súdnych poplatkov, pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok podľa § 210a OSP. Ustanovenie § 79 ods. 1 OSP medzi prípady priameho použitia vo veciach súdnych poplatkov nepatrí a z povahy veci vyplýva, že toto ustanovenie, tak ako to tvrdil navrhovateľ, nemožno použiť na rozhodovanie súdu o právach a povinnostiach účastníkov podľa zákona o súdnych poplatkoch ani primerane.

Nakoniec ústavný súd poznamenáva, že v predchádzajúcej veci navrhovateľ a už konštatoval, že povinnosť zaplatiť súdny poplatok z odporu proti platobnému rozkazu je uložená zákonom a že poznámky k položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov upravujú platenie poplatkov vo všetkých procesných situáciách, ktoré sa vyskytujú v občianskom súdnom konaní (I. ÚS 18/95).

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa týkajúcu sa zastavenia dovolacieho konania, ústavný súd poznamenáva, že právo na súdnu ochranu, tak ako ho garantuje čl. 46 ods. 1 ústavy, nie je absolútne. Uvedený článok odkazuje na zákon, pokiaľ ide o vymedzenie súdnej ochrany subjektívnemu právu. Preto len na základe tohto článku ústavy nemožno vyvodit' ústavné právo na súdnu ochranu dovolacím súdom. Tým viac potom platí, že sa ho nemožno dovolávať bez splnenia zákonom stanovených podmienok, ktoré v prípade dovolacieho súdu ako tretej inštancie všeobecného súdnictva môžu byť prísnejšie ako v prípade súdu prvého a druhého stupňa. Je to dané samotnou povahou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

V danej veci dovolací súd konštatoval, že navrhovateľ nesplnil stanovené podmienky dovolacieho konania. Ústavný súd už konštatoval, že toto rozhodnutie nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Predmetom porušenia práva na súdnu ochranu mala byť povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu, ktorú navrhovateľovi uznesením uložil súd prvého stupňa. Navrhovateľ využil právo podať proti nemu odvolanie, ktoré odvolací súd riadne prejednal. Inak povinnosť zaplatiť súdny poplatok nemožno v princípe podriaďiť pod „spory o občianskych právach a záväzkoch“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), tak ako sú tieto spory

interpretované Európskym súdom pre ľudské práva, preto priame uplatnenie záruk práva na spravodlivý proces, ktoré tento článok ustanovuje, tu neprichádza do úvahy. Okrem toho súdny poplatok vyrubený navrhovateľovi vo výške 264 Sk za odpor proti platobnému rozkazu nezabránil vecnému prejednaniu tohto odporu, ktorým sa bránil v konečnom dôsledku proti žalobe Slovenskej poisťovni, a. s., o zaplatenie sumy 6 600 Sk, ktorou sa začalo občianske súdne konanie, inak podliehajúce pod v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v rámci ktorého sa uvedený súdny poplatok navrhovateľovi vyrubil. Nakoniec navrhovateľ nič také netvrdil ani v spornom dovolaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ani vo svojom podnete na začatie konania pred ústavným súdom.

S prihliadnutím na všetky uvedené dôvody, podľa názoru ústavného súdu navrhovateľ v danej veci nemôže s úspechom namietať porušenie ústavného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ani porušenie jej čl. 2 ods. 2 uvedeným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Z týchto dôvodov ústavný súd jeho podnet na začatie konania po jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2000